

ZÁRADÉK

Az írat elektronikus írat papír alapú másolata

Miskolc, 20.....év.....hó.....nap
2020 FEBR 27.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

aláírás

Stefán Csaba

MISKOLCI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG		
Az ügy száma:	21.K.27.207/2019 3.	
Érkezett:	2020 FEBR 27	
Pld.	Mell.	db
Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen / e-mailen / faxon/ hivatali kézbesítéssel / hivatali kapun/ aláírás:		

alperes ellen közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 21.K.27.207/2019. számon folyamatban volt közigazgatási perben – a /16. sorszámú jogerős ítélettel szemben - az alábbi kiegészített

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő – elsődlegesen - az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény [a továbbiakban: Abtv.] 26. §-a alapján, figyelemmel a T. Alkotmánybíróság IV/58-1/2020. ügyszámú végzésére is:

Miután egészségi állapotomban – elsősorban cukorbetegségem és annak szövődményei folytán jelentős rosszabbodás történt – 2011. során rokkantsági nyugdíjat igényeltem. Ezen ellátást meg is állapították részemre, a folyósítás kezdő időpontja 2011. június 1. napja volt. Mivel ezt megelőzően – aktív éveimben - jelentős összegű nyugdíjjárulék befizetést teljesítettem, nyugellátásom összege is viszonylag magas volt: havi mintegy 200.000 Ft összegben került megállapításra.

2011-et követően többször sor került egészségi állapotom soros felülvizsgálatára. A megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény [a továbbiakban: Mmtv.] hatályba lépésével emellett a részemre megállapított juttatás 2012. január 1-jétől rehabilitációs ellátásként került – lényegében - változatlan összegben továbbfolyósításra. 2015. évben ismét aktuálissá vált felülvizsgálatom. A 2015. november 3-án kelt BOU/001/029191-6/2015 iktatószámú határozatával a Hatóság rokkantsági ellátást állapított meg részemre. Az eljárásban keletkezett szakvélemény alapján a Hatóság azt is megállapította, hogy egészségi állapotom 49 %-os mértékű, rehabilitációnal emellett nem javasolt; így a C2 minősítési kategóriába sorolt. E döntést nem vitattam, az – álláspontom szerint – tükrözte tényleges állapotomat. Ki kell emelni továbbá azt is, hogy a korábbi és a

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 0 0 5 8 - 3 / 2020	
Érkezett: 2020 MÄRC 0 6.	
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	db

2015. évi vizsgálatok alapján ellátásom összege mindvégig igazodott korábbi, 2011. évben megállapított rokkantsági nyugdíjam összegéhez; azaz a mindenkori ellátás a korábbi rokkantsági nyugdíjnak az időközben történt nyugdíjemelések mértékével növelt összegében került meghatározásra.

Fentieket követően újabb felülvizsgálatom 2018. őszén vált esedékessé. A 2018. november 10-én kelt BOU/001/025444-3/2018 iktatási számú Komplex minősítés megállapította, hogy az egészségi állapotom romlott, azt ugyanis - a korábbi 49 % helyett - 47%-ban határozta meg. Ezzel egyidejűleg ugyanakkor a szakértő – és ennek alapján az elsőfokú Hatóság – arra a számomra teljesen érthetetlen következtetésre jutott, hogy rehabilitációm most már javasolt, s ennek alapján a C1 minősítési kategóriába sorolt. Ennek következtében ugyanakkor ellátásom összegét ismételtelen ki kellett számítani, s az irányadó szabályozás szerint az drasztikusan, 209.298, azaz kettőszázkilencezer-kettőszázkilencvennyolc Ft-tal! csökkent. Az addigi 255.135, azaz kettőszázötvenötezer-egyszázharmincöt Ft helyett az új összeg 50.930, azaz ötvenezer-kilencszázharminc Ft lett. Mivel ugyanakkor ezen összegből még járuléklevonás is történik, ellátásom nettó összege mindössze 45.837, azaz negyvenötezer-nyolcszázharminchét Ft mértékben került folyósításra. Utalok arra is, hogy rehabilitálhatóvá minősítem személyes vizsgálatom nélkül, csupán a szakértői bizottság rendelkezésére álló iratok alapján történt. A szakvéleményt és a döntést annál inkább érthetetlennek tartottam, mivel egészségi állapotom 2015. és 2018. között jelentősen romlott, s ezt a szakértői bizottság véleménye is alátámasztotta. Az ebből eredő hátrányos következményeket csak tovább erősítette az, hogy – értelemszerűen – közeledtem a nyugdíjkorhatár felé. Állapotomat a 2018. december 7. napján kelt fellebbezésemben részletesen ismertettem, így az a T. Alkotmánybíróságnak is rendelkezésére áll.

A fellebbezés folytán sor került a másodfokú közigazgatási eljárásra, melyben az alperesi Hatóság - a BOU-0905/00225-2/2019 számú komplex minősítés alapján - meglévő egészségi állapotomat 44%-ban, vagyis az elsőfokú döntéshez képest még alacsonyabb mértékben határozta meg. A másodfokú szakértői bizottság álláspontja alapján ugyanakkor ennek ellenére fenntartotta, hogy foglalkoztathatóságom rehabilitációval helyreállítható, és rehabilitációm egyéb körülményeim alapján javasolt; így az elsőfokú határozathoz hasonlóan a C1 minősítési kategóriába sorolt. Ellátásom nagyfokú csökkenése ez által nem került orvoslásra.

A jogerős határozattal szemben 2019. február 11-én keresettel éltem a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon. Mind keresetlevelemben, különösen pedig a per során benyújtott beadványaimban részletesen kifejtettem, hogy mely okokból nem javasolható rehabilitációm. Mivel ezen iratok az alkotmányjogi panasz eljárásban rendelkezésre állnak, azok tartalmát nem kívánom megismételni. Röviden csak arra utalok, hogy nyomatékosan hivatkoztam az alperes által sem vitatott módon romló egészségi állapotomra, nyugdíjkorhatárhoz közeli

életkoromra, továbbá arra, hogy tényleges munkát hosszabb időn át nem tudtam végezni, s így a munka világából kiestem.

A közigazgatási perben a Bíróság szakértői bizonyítást folytatott le, melynek eredményeként a kirendelt igazságügyi szakértő arra a megállapításra jutott, hogy rehabilitációm javasolt. A szakvéleményt számos szempontból vitathatónak tartottam, ezért arra részletes észrevételeket tettem, ám a szakértő álláspontját fenntartotta. Mindezek alapján a Bíróság keresetemet a jelen alkotmányjogi panasszal támadott ítéletével elutasította.

A fentiekkel összefüggően mindenképp hangsúlyozom, hogy a közigazgatási eljárásban, valamint a perben keletkezett szakértői véleményeknek a rehabilitálhatóságra vonatkozó megállapításait – a korábban többször kifejtett és fentebb is röviden említett – érveim alapján továbbra sem tartom elfogadhatónak. Tisztában vagyok ugyanakkor azzal, hogy a szakvélemények megállapításait az alkotmányjogi panasz eljárásban alappal vitatni nem lehet, így a következőkben nem ezt, hanem az ellátás összecszerűségének meghatározását kívánom alkotmányossági alapon kifogásolni. E körben ismét utalok arra, hogy – noha egészségi állapotom az alperes által is elismerten – romlott, életkorom pedig növekedett – a rehabilitálhatóságomra vonatkozó döntés miatt ellátásom havi összege csaknem 210.000 Ft-tal csökkent. Ez azt jelenti, hogy jelenlegi ellátásom a korábbinak – kerekítve és a bruttó összeget alapul véve is – mindössze 20! %-a. Álláspontom szerint – köztudomású emellett, hogy ezen összegből megélni nem lehet, az tehát még minimális létfenntartásom biztosítására sem alkalmas. Ezen alacsony összeget annak ellenére állapították meg részemre, hogy évtizedeken át folyamatosan jelentős összegű egészségbiztosítási és nyugdíjjáruélékot fizettem, ezt tükrözte korábbi rokkantsági nyugdíjam, valamint az annak megszüntetését követően folyósított rehabilitációs, majd rokkantsági ellátásom viszonylag magas összege – egészen 2018. novemberéig.

Nem vitatom, hogy az Mmtv. vonatkozó rendelkezései alapján az alperes – formálisan helyesen számította ki jelenlegi rehabilitációs ellátásom összegét, az Mmtv. 9. § (2) bekezdése alapján ugyanis e számítási módot kell alkalmazni. Azon körülmény ugyanakkor, hogy jelentős összegű járulékfizetést követően, romló egészségi állapot mellett, a nyugdíjkorhatárhoz közeli életkorban ellátásom összege ilyen mértékben csökkenjen, rendkívül súlyos alkotmányossági aggályokat vet föl. Magyarország Alaptörvénye [a továbbiakban: Alaptörvény] XIX. cikkének (1) bekezdése kimondja, Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Ennek kapcsán kifejezetten rendelkezik arról, hogy az állam – egyebek mellett – rokkantság esetén is támogatást nyújt a rászorulóknak. Megítélésem szerint – nem egyeztethető össze a szociális biztonság nyújtására való törekvéssel, hogy ellátásom összege – rokkantságom súlyosbodása mellett, közel 60 éves életkorban – kevesebb, mint 1/5-ére csökkenjen – oly módon, hogy a megmaradó összeg a minimális létfenntartásra sem elegendő – annak ellenére, hogy

közteherviselési és felelősségvállalásra vonatkozó állampolgári kötelezettségeimnek [Alaptörvény O) és XXX. cikk] évtizedeken át maradéktalanul eleget tettem. Az által tehát, hogy az ítélet és az ennek alapjául fekvő hivatkozott jogszabályi rendelkezés alapján ellátásom a töredékére csökken, az állam a konkrét esetben nem tesz eleget azon kötelezettségének, hogy törekszik a szociális biztonságra. A részemre folyósított összeg ugyanis annyira alacsony, hogy a legminimálisabb szociális biztonságot [létfenntartást] sem jelenti egy egészségkárosodott személy számára. Ennek alapján az ítélet nyilvánvalóan nem felel meg az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdésében foglalt követelménynek, ennek oka pedig a vonatkozó, jelen panasszal támadott Mmtv-ben foglalt rendelkezés.

26⁽¹⁾

Tágabb kontextusban emellett a járulékfizetést tekintetbe nem vevő szabályozás, mely esetemben (az ellátás nagymértvű csökkenését eredményezi) a jogállamiság követelményével is összeegyeztethetetlen [Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés]. Álláspontom szerint – sérti ugyanis a jogállamiságot, hogy több évtizedes járulékfizetést követően – ellátásom az ún. alapösszegeből kiindulva kerüljön meghatározásra, és korábban szerzett jogosultságom egyik napról a másikra elenyésszen. Ez esetben ugyanis azokkal kerülök egy tekintet alá, akik egyáltalán nem teljesítettek járulékfizetést. Szintén nem fér össze a jogállamiság követelményével az Mmtv. 9. § (1) bekezdésében meghatározott korlátozás, mely a rehabilitációs ellátás összegét – a C1 minősítési kategória [30 %-ot meghaladó, de 50 %-nál nem magasabb mértékű egészségi állapot] esetében - rendkívül alacsony mértékben maximálja. Ezen rendelkezés azért ellentétes a fenti jogállamisági követelménnyel, mivel jelentős mértékű állampolgári kötelezettséggel szemben csak minimális jogosultságot nyújt az állampolgárok számára. Nagyösszegű járulékfizetés ellenére ugyanis csak minimális összegű ellátást biztosít, ez által az állampolgári kötelezettség teljesítésével szemben nem áll érdemi állami felelősségvállalás, mely - álláspontunk szerint – a jogállamiság követelményével nem áll összhangban, hiszen az állam és polgárának kötelezettségeit egymáshoz viszonyítva súlyosan aszimmetrikus módon rendezi. Azzal továbbá, hogy az ítélet, valamint az azt megalapozó jogszabályi rendelkezés minimális állapotjavulás esetén is lehetővé teszi az ellátás szinte teljes elvonását [az ellátás csaknem 90 %-ának elvétele] az ellátásban részesülő egészségkárosodott személy olyan mértékben bizonytalan helyzetbe kerül, mely számára a jövőbeni megélhetést teljesen kiszámíthatatlanná és tervezhetetlenné teszi. Ezzel összefüggően utalunk arra, hogy egészségi állapotom nem javult, hanem romlott, tehát csupán a rehabilitációmban érzékelt bizonyos pozitív változást a Hatóság és a Bíróság. Ezen minimális változás ugyanakkor a fent kifejtett drasztikus jövedelemkiesést eredményezte - minden előzetes jelzés nélkül - számomra, mely a jogállamiságból következő kiszámítható és méltányos állami működéssel nem egyeztethető össze.

Fentiek alapján a jelen panaszunkkal támadott jogerős ítélet – az alapul fekvő közigazgatási eljárásban hozott első-és másodfokú határozattal egyetemben - Alaptörvénnyel ellentétes jogszabályi rendelkezés alapján a következők szerint:

1. Az Mmtv. 9. § (1) bekezdése sérti az Alaptörvény fent hivatkozott B) cikkének (1) bekezdését, midőn – a jogállamiság követelményének megsértésével – a megelőző járulékfizetés mértékétől nagyrészt függetlenül a rehabilitációs ellátás összegét rendkívül alacsony mértékben maximálja. Szintén sérti ezen bekezdést az Mmtv. 9. § (2) bekezdése, midőn – szintén függetlenül a korábbi járulékfizetéstől – az Mmtv. szerinti átlagjövedelemmel nem rendelkezők esetében az ún. alapösszeget határozza meg az ellátás számításának alapjául – akkor is, ha a jogosult korábban jelentős időtartamban és összegben teljesített járulék befizetéseket. E körben hivatkozunk a kérelmünk 5. oldalán kifejtett alkotmányjogi érvelésünkre.

2. Ugyanezen alaptörvényi rendelkezés sérelmével – álláspontunk szerint - a jogalkotó továbbá mulasztásos Alaptörvény sértést is megvalósított, mivel elmulasztotta szabályozni azon esetkört, amikor egy személy hosszú időn át tartó járulékfizetést követően magasabb összegű rokkantsági ellátás folyósítása után kerül oly módon minősítésre, hogy a rokkantsági ellátás helyett rehabilitációs ellátást kap. Ezen jogalkotói mulasztás is okolható ugyanis azért, hogy a rehabilitációs ellátás az azt közvetlenül megelőzően folyósított rokkantsági ellátáshoz képest ilyen súlyos mértékben csökkenhet, mint esetemben. Tisztában vagyok ugyanakkor azzal, hogy mulasztásos Alaptörvény-ellenesség megállapítása nem kérelem, hanem a T. Alkotmánybíróság hivatalbóli döntése alapján történhet, így e körben a T. Alkotmánybíróság bölcs mérlegelésére bízom a szükséges megállapítások megtételét.

3. A fent említett valamennyi Mmtv-ben foglalt rendelkezés beleütközik emellett az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdésébe is, hiszen a korábbi – hazai viszonylatban tisztesnek minősíthető – ellátás helyett ezek alapján olyan alacsony juttatást állapítottak meg számomra, mely minimális létfenntartásomat sem fedezi. Ez nyilvánvalóan nem egyeztethető össze a szociális biztonság nyújtására való törekvéssel. E körben szintén visszautalok a fentebb a XIX. cikk (1) bekezdésével összefüggően kifejtett érvelésemre, mely kérelmem 5. oldalán található.

4. Fentiek mellett – az Alaptörvény XIII. cikkének sérelme is megállapítható az Mmtv. fent hivatkozott rendelkezései kapcsán, az általam korábban teljesített járulékfizetés ugyanis nem öncélú, illetőleg adónak tekintendő befizetés, hanem olyan fizetési kötelezettség, mely a befizetést teljesítő személy oldalán – a biztosítási esemény [egészségkárosodás, nyugdíjkorhatár betöltése, stb.] bekövetkezése esetén - tulajdoni várományt alapoz meg. Ez még akkor is igaz, ha a társadalombiztosítási rendszer, illetőleg annak szabályozása – más, teljes egészében magánjogi jellegű biztosításoktól eltérően - számos közjogi elemet is hordoz. Azon körülmény ugyanakkor, hogy ismételten kiszámított ellátásom összege megközelítőleg sem korellál korábbi járulékbefizetéseimmel, arra vezet, hogy az engem a korábbi befizetéseim alapján megillető tulajdoni várományt lényegében elvesztettem.

Az, hogy korábbi, járulékfizetésen alapuló ellátásom több mint 80 %-át elvonták, gyakorlatilag azt jelenti, hogy a jövőben esedékessé váló, részemre járó pénzjuttatást, azaz a továbbiakban tulajdonomba kerülendő jelentős pénzösszeget az állam kártalanítás és érdemi ellenszolgáltatás nélkül elvonja [voltaképpen kisajátítja], mely az Alaptörvény XIII. cikk (1) és különösen (2) bekezdésébe ütközik.

Ezen érvelést kiegészítem továbbá azzal, hogy tulajdonjog korlátozására – más emberi jogokhoz hasonlóan - csak más alapjog érvényesülése érdekében, célszerű és arányos módon kerülhet sor, e szükségességi és arányossági teszt alkalmazásával összefüggően a T. Alkotmánybíróság gyakorlata egységes és töretlen. Esetemben az ellátásra való jogosultság érdekében általam befizetett jelentős összegű járulékok megalapozzák azt, hogy ezekkel arányban álló ellátásban részesülhessek. Ezen várománytól – vagyis jövőben részemre járó tulajdonomtól - ugyanakkor az ítélet, illetőleg az azt megalapozó, fent hivatkozott jogszabályi rendelkezés úgy foszt meg, hogy nem határozható meg más olyan alapjog, melynek érdekében ezen jogkorlátozás szükséges lehetne. Erre tekintettel a jövőben engem megillető ellátást – más megfogalmazásban a jövőben tulajdonomba kerülendő pénzösszeget – az állam más alapjog védelmének szükségessége nélkül, továbbá kártalanítás hiányában vonja el. Ez az Alaptörvény fent hivatkozott, a tulajdon védelmét garantáló rendelkezésével a jelen bekezdésben részletezett fenti érvek alapján nem egyeztethető össze.

5. Mindezek mellett – az Mmtv. valamennyi fent hivatkozott rendelkezése aggályos az Alaptörvény q) cikk (2)-(3) bekezdése alapján is. A tulajdonhoz való jogot, valamint a szociális biztonságra törekvés kötelezettségét ugyanis számos nemzetközi jogi norma védi, melyekkel a hivatkozott rendelkezések nem állanak összhangban.

Kérjük mind ezért a T. Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjék megállapítani az Mmtv. 9. § (1) és (2) bekezdésének alaptörvénybe ütközését. Másodlagosan ugyanakkor hivatkozunk arra is, hogy amennyiben az általunk támadott jogszabályhely Alaptörvény-ellenessége megállapítást nyer, úgy az is egyértelmű, hogy az ennek alapján hozott bírósági ítélet az Alaptörvényben foglalt, fent meghatározott jogaimat sérti [ld. a fenti 1-5. pontokban foglalt érvelést]; ezért kérjük ennek alapján a jelen alkotmányjogi panasszal érintett ítélet alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is az Abtv. 27. §-a alapján.

Felperes - az Abtv. 55. § (2) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, továbbá az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) TÜ. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel – kijelenti, hogy a jelen ügyben előterjesztett alkotmányjogi panaszindítványával összefüggően nevének nyilvánosságra hozatalához hozzájárul.

A felperes jelen alkotmányjogi panaszeljárássra a jogi képviselőnek adott meghatalmazását kérelmünkhöz csatoljuk.

Budapest, 2020. február 26.

Tisztelettel

Stefán Csaba

felperes

képv.:

dr. Ozvári-Lukács Ádám

ügyvéd

